

BÝVALI JSME BRATŘI

Strhující příběh
dvou chlapců,
které rozdělil
holokaust

Ronald H. Balson

BÝVALI JSME BRATŘI

ONCE WE WERE BROTHERS

Text Copyright © 2010, 2013 by Ronald H. Balson

Published by arrangement with St. Martin's Press

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Julie Tesla, 2019

Cover © Kreatika s. r. o., 2019

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2019

ISBN 978-80-7642-667-2 (pdf)

BÝVALI JSME BRATŘI

RONALD H. BALSON

Mé ženě Monice, se kterou tančím životem.

KONFRONTACE

CHICAGO, ILLINOIS, ZÁŘÍ 2004

BEN SOLOMON STÁL v koupelně před zrcadlem a zápasil s motýlkem. Bylo mu třiaosmdesát a právě se připravoval na svůj soudný den. Smoking na sobě neměl už roky, tento den si ho ovšem žádal.

Ke svému odrazu v zrcadle pronesl něco polsky, sáhl do kapsy a znovu zkontroloval svůj proklatě drahý lístek.

Chicagská Lyrická opera. Slavnostní galavečer, 26. září 2004. Síla osudu. Přizemí, ulička 2, řada kk, sedadlo 103 – sedadlo, které neměl v úmyslu obsadit. Po pravdě řečeno se o operu moc nezajímal. Lístek ho vyšel na pět set dolarů, což pro důchodce znamená značnou sumu.

Vykasal si rukáv košile a zkontroloval čas na hodinkách značky Citizen se stříbrným řemínkem, které dostal před osmi lety, když odcházel do důchodu z Chicagské správy parků. Půl páté – do začátku zbývají ještě dvě hodiny. Vešel do obývacího.

Okna jeho skromného, jednopokojového bytu směřovala na východ k Michiganskému jezeru a řadě věžáků, která se táhla na sever od Loopu až k Thorndale Avenue jako kukuříčné pole. Podvečerní slunce vrhalo stíny napříč ulicí Lake Shore a bujným trávníkem golfového hřiště Waveland, kde téměř padesát let pracoval jako startér. Po jeho pravici, na zrcadlově klidné hladině přístavu Belmont, klidně odpočívaly luxusní jachty. Chvilí se na ně díval. Ach, jak ten pohled miloval! Připustil si, že se jím možná kochá naposledy.

Znovu v zrcadle zkontroloval svoji podobiznu. Zeptal se Hanny, jestli vypadá dobře. Je všechno na svém místě? Kéž by tam byla a mohla mu odpovědět.

Pod svetry, ve spodní zásuvce prádelníku, ležela kartonová krabice od doutníků. Postavil ji na prádelník, sundal víko a vytáhl z ní německou pistoli Luger P.08 z druhé světové

války, v bezvadném stavu, kterou koupil za 1 250 dolarů na přehlídce starožitných zbraní. Další rána pro jeho spořicí účet. Zastrčil si ji za smokingový pás.

Pět hodin. Čas sejít dolů na roh ulice, mávnout na taxík jedoucí na jih a připojit se ke smetánce na „nesporný klenot společenské sezóny“.

V ŠATNĚ VE DRUHÉM patře jeho sídla Winnetka na velkorysém, jeden a půl hektaru velkém pozemku posazeném vysoko na útesu nad jezerem zápolil Elliot Rosenzweig s manžetovými knoflíčky. „Jennifer,“ zavolal, „mohla bys mi jít pomoci, prosím?“

Do hlavní ložnice přispěchala mladá, okouzující studentka medicíny ve večerních šatech a vklouzla vedle dědečka, jenž se potýkal s francouzskými manžetami.

„Dědečku, jestli si nepospíšíme, přijdeme pozdě.“

Sledoval, jak její ruce s lehkostí zapínají zlaté knoflíčky. Tak čilé a mladé. Brzy z nich budou ruce chirurga, pomyslel si.

„A je to,“ usmála se.

Záře hlubokým obdivem políbil ji na čelo. „Jsem na tebe tak pyšný,“ řekl jí.

„Za to, že jsem ti zapnula manžety?“

„Za to, že jsi můj andílek.“

„Taky tě miluju, dědečku.“ Zatočila se kolem dokola a zamířila ke skříni.

„Krásné šaty,“ zavolal na ni. „Líbí se mi.“

„To by měly,“ křikla přes rameno, „stály tě pěkný balík. Babička mi je koupila u Giselle. Je to originál. Půjde babička dnes večer s námi?“

„Obávám se, že ne. Zase ji bolí hlava.“ Mrkl na ni. „Nesnáší tyhle společenské akce.“

Jennifer vzala z ramínka sako od Armaniho a podržela mu ho, aby do něj mohl snadno vklouznout. S úsměvem mu uhladila klopý a o krok poodstoupila.

„Moc ti to sluší.“ Políbila ho na tvář. „A teď musíme jít. Všichni naši přátelé už čekají.“

Pod sloupovím z růžového kamene se ruku v ruce připojili ke svému doprovodu. Skupina nastoupila do dvou limuzín,

které je měly odvézt do centra k Civic Opera House. Kovaná bezpečnostní brána se otevřela a bílé limuzíny vjely na Sheridan Road a zamířily k Chicago Loop.

NA ART DECO SLOUPECH v mezaninu Civic Opera House visely slavnostní transparenty a podél zábradlí se vinuly veselé, barevné praporky, které obklopovaly hosty shromážděné dole ve foyer. Číšníci v kostýmech roznášeli na stříbrných tácech šampaňské a jednohubky. V rohu haly hrála část operního orchestru výběr z Rossiniho předeher.

Jennifer zvýšila hlas, aby ji bylo přes všechno to švitoření slyšet, a zeptala se: „Kolik let už se účastníš galavečrů, dědečku?“ Usmála se a vzala si od alžbětinské hradní stráže jednohubku.

„Od roku 1958, andílku. Tehdy mi ovšem nevěnovali tolik pozornosti.“

„Tím myslíš, že jsi neměl titul platinového šlechtetného donátora?“

„Vždycky jsem umění podporoval, jak to jen šlo, ale...“ Jeho odpověď přerušil příchod chicagského starosty a první dámy, které doprovázel umělecký ředitel Lyrické opery.

„Rád vás zase vidím, Eliote. Vypadáte výborně.“

„Děkuji, pane starosto. Myslím, že moji vnučku Jennifer už znáte,“ odpověděl v hlučném sále. „Setkání s vámi a Edith mi vždy rozzáří den.“ Rosenzweig se přátelsky usmál a srdečně vzal chicagskou první dámu za ruku.

„Díky vám a radě je dnešní premiéra úžasnou akcí,“ řekl starosta Burton. „Město je vaším dlužníkem, Eliote. Jste sponzor k nezaplacení.“

„Možná, že *ne* tak docela k nezaplacení, John,“ řekl Elliot a oba se rozesmáli.

Zatímco ti dva pokračovali ve výměně lichotek, Ben Solomon se tiše proplétal davem a mířil ke šlechtetnému donátorovi. Nevšímal si hudby ani hovoru. Soustředil se pouze na svůj cíl. Razil si cestu sálem, odmítl šampaňské od italské

děvečky ze sedmnáctého století a sáhl po Lugeru ukrytém za šerpou. Kvartet z Lyrické opery vydrnkával nádhernou melodii *Straky zlodějky*.

Počkal, až se starosta se ženou přesunou k další skupince hostů, a pak zamířil přímo k Rosenzweigovi. Srdce mu bušilo jako splašené.

„Cos udělal se všemi těmi šperky?“ zeptal se pár centimetrů od Rosenzweigova obličeje.

„Promiňte, pane?“ odvětil vážený sponzor s nejistým úsměvem. Byla to snad součást zinscenovaného představení? Možná nějaký operní vtíp?

Nepostřehl však ani náznak nadsázky. „Jsem jen zvědavý,“ pokračoval Solomon. „Ptal jsem se, cos udělal s těmi šperky. Víš přece, o čem mluvím – hodinky, diamantové náramky, snubní prsteny. Měl jsi jich plnou truhlu. Nevzpomínáš si?“

Rosenzweig se podíval na svoji vnučku a pokrčil rameny. „Bohužel nevím, o čem mluvíte, pane.“

Solomon bleskově vytasil naleštěný Luger a přitiskl Rosenzweigovi hlaveň k čelu. Nějaká žena zaječela. Všichni se okamžitě rozestoupili kolem do velkého kruhu.

„Dědečku!“ vykřikla Jennifer.

„Poznáváš tuhle zbraň, Otto? Nacistickému důstojníkovi by měla být povědomá,“ řekl Solomon, který levou rukou odháněl dav. „Podívej se na mě, Otto. Ben Solomon. Zase spolu, jako když jsme byli malí. Asi tě nenapadlo, že mě ještě někdy uvidíš, Hauptscharführere Piatku.“

Rosenzweig smířlivě zvedl ruce nad hlavu. V místnosti bylo úplné ticho až na slova, která pomalu a klidně pronesl.

„S někým jste si mě spletl, pane. Jmenuji se Elliot Rosenzweig. Žádný Otto ani Piatek. Nikdy jsem nebyl nacist. Právě naopak – přežil jsem koncentrační tábor.“

Pomaličku natáhl levou ruku. „Jennifer, rozepni můj manžetový knoflík a vyhrň mi rukáv.“

Poslechla ho a odhalila zápěstí se zčernalým tetováním: A93554.

Střelec se zamyslel a pak se ušklíbl. „Jsi prolhaný nacistický vrah. Vidím ti v očích strach, hauptscharführere. Křič, plač a pros, Otto, stejně jako ty nevinné ženy a děti, co se před tebou krčily. Matky, otcové a prarodiče. Lidé, kteří nikdy neublížili ani mouše. A malé děti. Všechny ty děti...“ Rukama se divoce rozmáchl směrem k šokovanému davu. „Řekni jim, kdo doopravdy jsi. Podívej se na ně. Jsou připraveni poslouchat. Maškaráda skončila.“

Zničehonic Solomona cosi srazilo na mramorovou podlahu. Zbraň sklouzla po kachličkách a zastavila se u paty schodiště. Zneškodnil ho linebacker z fotbalového klubu Chicago Bears ve smokingu. Solomon se s hlavou přikrytou rukama choulil na zemi a plakal.

Když ho ochranka zvedla na nohy, začal křičet: „Je to nacist! Je to vrah! Je to Otto Piatek! Je to Otto Piatek!“ Když starce odváděli pryč, křik se změnil ve vzlyky. „Je to Otto Piatek...“

ELLIOT ROSENZWEIG SOUHLASIL s účastí v živém přenosu pondělního zpravodajského vysílání místní televize. V jeho dřevem obložené knihovně byly umístěny tři kamery a on sebejistě seděl na kožené pohovce vedle krbu. Ačkoliv mu bylo přes osmdesát a měl o pár kilo více než za mlada, nejevil žádné známky stárí. Elliotova ramena byla v jedné rovině, seděl vzpřímeně a jeho pleť měla díky častým pobytům u moře bronzový nádech.

Členěná arkýřová okna za jeho zády rámovala výhled na pobřeží: sametový trávník vedoucí ke srázu a břeh Michiganského jezera nacházejícího se patnáct metrů pod ním. Hosté často podotýkají, že rozhled odtud je opravdu nádherný.

V průběhu posledních let ve své knihovně poskytl nespočet televizních rozhovorů, z nichž poslední se odehrál teprve před šesti týdny, kdy oznámil záměr jedné ze svých nadací podpořit výměnný program mladých hudebníků z Pekingů.

Za filantropem se tyčila stěna plná knih, upomínkových předmětů, fotografií zachycujících bohaté, mocné osobnosti, a dárků od významných zahraničních hodnostářů. V samém středu visel zarámovaný klíč k městu Chicago, kterým jej v roce 2001 obdaroval starosta spolu s městskou radou. V domě nebyly žádné náboženské symboly. Jednou prohlásil, že Boha opustil poté, co Bůh v koncentračním táboře opustil jeho. K víře už se nehlásil.

„Elliot, děkuji vám, že jste tu dnes s námi,“ začala moderátorka. „To, co jste zažil v sobotu večer, pro vás muselo být příšerné. Alespoň pro mě tedy rozhodně bylo. Stála jsem přímo na druhé straně místnosti.“

„Ano, to bylo, Carol.“ Vřele se usmál. Kamery se zaměřily na rozbouřené jezero za okny knihovny. Plachetnice se

kolébaly v pozdně zářijovém větru. „K smrti jsem se bál o svoji vnučku, která stála hned vedle mě.“

„Máte nějaké vysvětlení, proč vás ten muž napadl a obvinil z něčeho tak šíleného?“

„Absolutně ne. Ten nebohý, pomatený chlapík si mě zjevně s někým spletl. S člověkem jménem Otto, který patrně byl nebo je nacist.“

„Podařilo se nám zjistit, že pan Solomon byl vězněn v koncentračním táboře. Víme, že vy také, ale pro většinu lidí bylo zřejmě dost překvapivé, když vám vaše vnučka odhalila ruku. Domnívám se, že tuto kapitolu vašeho života jste veřejnosti odhalit nechtěl.“

„Máte pravdu, nechtěl. Když mě osvobodili, už jsem o tom nikdy nechtěl mluvit. Je to minulost. Žiju v Chicagu šestapadesát let; zabydlel jsem se tu, mám tady své podniky a je zde má rodina. V mnoha ohledech se mi dostalo velkého požehnání.“

„Otto Piatek. Říká vám to jméno něco?“

„Vůbec nic. Nikdy v životě jsem nikoho jménem Piatek neznal.“

„Již po mnoha let jste prominentním občanem Chicaga. Působíte jako člen rady mnoha občanských sdružení, a přitom jste sem po válce přišel jako uprchlík. Napadlo vás někdy napsat knihu? Myslím, že by byla inspirativní.“

„Na to už jsem příliš starý. Příští měsíc mi bude třiaosmdesát.“ Usmál se a upil kávy. „Měl jsem štěstí. Udělal jsem si známosti a moudře investoval. Byznys je pro většinu lidí nudné téma – a pojišťovnictví obzvlášť. Vás by snad kniha o fúzích pojišťoven zaujala, Carol? Podle mě by příliš na odbyt nešla.“

„Co se teď stane s panem Solomonem? Řekli vám to?“

Zavrtěl hlavou. „To opravdu netuším. Očividně potřebuje pomoc. Je velmi ztrápený.“

„Je obviněn z pokusu o vraždu.“

„Ano, ale to je na státním zástupci a policii. Je mi toho nešťastníka líto. Doufám, že se mu dostane pomoci.“

Carol se naklonila dopředu a natáhla ruku. „Elliot Rosenzweigu, děkuji vám, že jste se k nám dnes ráno připojil. Všichni jsme rádi, že se vám nic nestalo.“

„Bylo mi potěšením, Carol,“ odpověděl a odepnul si z hedvábné košile mikrofon.

PO ODJEZDU TELEVIZNÍHO ŠTÁBU zůstal Elliot v pracovně a čekal na svého asistenta, který pro něj pracoval už dvacet let. Zanedlouho do místnosti vstoupil vysoký muž s prošeďivými spánky v konzervativním, tmavém obleku s úzkým proužkem a naleštěných botách. Zavřel za sebou dveře.

„Sháněl jste mě, pane?“

„Briane, víte něco o tom Ottu Piatkovi? Víte, kdo to je?“ zeptal se Elliot tiše.

„Ne, pane, nevím.“

„Ani já ne. A přesto jsem byl veřejně obviněn, že jsem to já.“

Brian se posadil, přehodil si nohu přes nohu a na klín si položil zápisník. „Nikdo mu nevěří. Všichni si myslí, že je to bláznivý stařec. Alespoň tak o tom píšou v novinách.“

Elliot přikývl a zaváhal. „Ale přesto... jde o obvinění od někoho, kdo tomu zaníceně věří. Visí to ve vzduchu. Je to skvrna na mé reputaci. Myslíte, že někdo, možná dokonce někteří z mých přátel, přemýšlí nad tím – i když třeba jen trochu – jestli jsem nebýval nacista?“

„Ne, pane. Rozhodně ne.“

„Hm. Já si tím nejsem tak jistý. Na večírcích z toho bude téma číslo jedna. Lidi zbožňují klepy.“ Naklonil se dopředu a uhodil pěstí do dlaně druhé ruky. „Chci to zarazit. Rychle. Nadobro. Chci, abyste zjistil, kdo je – nebo byl – Otto Piatek.“

Brian si načmáral pár poznámek.

„Zkontaktujte toho chlapíka z Regency – té detektivní agentury, kterou jsme minulý rok najali kvůli průmyslové zóně DuPage. Má ve městě hodně kontaktů.“

„Carla Wulda?“

„Ano, to je on.“

„Proč chcete najmout zdejšího člověka, smím-li se zeptat?“

„Podle mého názoru je velice pravděpodobné, že pan Solomon toho nacistu sledoval a je přesvědčený, že žije v Chicagu. Možná má pravdu.“

„Mohu pro vás udělat ještě něco, pane?“

Elliot chvilku přemítal. „Ano. Chci, abyste o Solomonovi zjistil co nejvíce informací. Využijte Wulda, pokud vám bude moct nějak pomoci. Chci vědět, proč se ten muž zaměřil zrovna na mě.“

„Možná má postranní úmysly.“

„Myslíte, že chce peníze?“

Brian pokrčil rameny.

„Ne,“ řekl Elliot. „Stál jen pár centimetrů ode mě. Viděl jsem ten výraz v jeho očích. Byly plné hněvu,“ zavrtěl hlavou. „O peníze nejde.“

Brian se zvedl a Elliot dodal: „Briane, chci to celé udržet v tajnosti. Ať už zjistíte cokoli, veškeré informace půjdou přímo ke mně. Musíme mít situaci pod kontrolou. Nic se nesmí prozradit. Když se objeví nová informace, chci ji médiím prozradit já. Pokud budeme mít štěstí a toho Piatka najdeme a vylákáme z úkrytu, chci to zveřejnit osobně. Tím definitivně smetu ze stolu veškeré pochybnosti o tom, kdo jsem.“

Brian krátce přikývl a šel se pustit do práce.

NA STOLE V KANCELÁŘI chicagské právnické firmy Jenkins & Fairchild zadrnčel telefon. Catherine Lockhartová se loktem opírala o štos rozhodnutí o odvolání pro sedmý obvod. Její pracovní stůl byl pokrytý hromadami grafů a finančních výkazů. Zvedla sluchátko.

„Slečno Lockhartová, na lince tři máte pana Taggarta.“

Usmála se.

„Ahoj, Liame. Našel jsi George Crosbyho?“ zeptala se.

„Zatím ne. V bance už není. Proto ale nevolám.“

„Máme spolu ještě něco dalšího?“

„Leda tak v mých snech, Cat.“

„Pff, Liame. Dnes bys v mojí blízkosti být nechtěl. Držme se raději práce. Na čem dalším děláme kromě Crosbyho?“

„Na ničem. To je jediný úkol, co jsi mi zadala. Volám kvůli tomu, abych se tě zeptal, jestli bys na mě dneska odpoledne měla čas.“

„Dnes ne, ani tento týden. Jsem doslova zavalená prací. Můžeme si promluvit...“

„Je to osobní,“ přerušil ji. „Udělala by sis chvilku času?“

„Opravdu?“

„Můžu se stavit kolem půl třetí? Vysvětlím ti to, až přijdu.“

„Samozřejmě,“ řekla a položila telefon s obavou, že se její dlouholetý kamarád dostal do nějakých potíží.

O dvě hodiny později se Liam objevil u ní v kanceláři s papírovou taškou a dvěma kelímky ze Starbucks. Zastavil se ve dveřích a zavrtěl hlavou. Skříň se zásuvkami, odkládací stůl i pracovní stůl byly pokryté spisovými deskami, stohy papírů, poznámkovými bloky, otevřenými casebooky a prázdnými lahvemi od vody. Stěny lemovaly krabice se svazky dokumentů rozlišených barevnými štítky.

„Nepřeháněla jsi,“ řekl.

Catherine zvedla oči od stolu. Ze spony se jí uvolnil pramen slámově blondatých vlasů a visel jí do čela. Rukávy košile měla vyhrnuté k loktům. Vlněné sako leželo přehozené přes židli. Pod očima měla tmavé kruhy a vypadala unaveně. Liam postavil kávu na její stůl. „Přinesl jsem ti vzpruhu.“

„Díky,“ odpověděla a napila se. „Tak co se děje? Jsi v pořádku?“

„Dneska ráno jsem měl návštěvu,“ začal. „Pamatuješ si na Adele Silverovou?“

„Ne.“ Pokrčila rameny.

„Měla bys. I když už je to pár let, zastupovala jsi ji. Taková milá, stará dáma, co bydlí za rohem ode mě na Kimball v domku z červených cihel. Vzpomínáš si?“

Catherine zavrtěla hlavou.

„Před lety měla takového hlučného bigla, co jí pořád utíkal ze zahrady. Pomáhal jsem jí ho chytat a ona mi pak vždycky upekla koláč nebo přinesla máslové sušenky. Když jí umřel manžel, přivedl jsem ji za tebou, abys jí pomohla s ověřením závěti. Pořád nic? Pracovalas tehdy u Drexela, než...“ Zarazil se a kousl se do rtu. „Bylo to tak před šesti, sedmi lety, zhruba v době, kdy jsi odešla.“

Zvedl ze židle hromádku sepnutých papírů, posadil se, rozbalil krutí sendvič a zvedl ho do vzduchu. „Nevadí?“

Catherine přikývla a vážně odpověděla: „Na ty máslové sušenky si vzpomínám. Její manžel se jmenoval Lawrence, že ano?“

„Správně.“

„Bylo toho tehdy na mě moc,“ zamumlala si pro sebe.

Liam chvíli mlčel. Odtrhl ze sendviče kůrku a pustil se do něj. „Adele za mnou ráno přišla do kanceláře poprosit o pomoc.“

„Od soukromého detektiva?“

„Shání pomoc pro Bena Solomona.“

Catherine si na rty poklepala propiskou. „Ben Solomon? Není to ten blázen, co se v opeře pokusil zabít Elliota Rosenzweiga?“

„Nepokusil se ho zabít.“

„Liame, je obviněný z ozbrojeného napadení a pokusu o vraždu. Bylo to ve všech novinách. Mířil Rosenzweigovi na obličej pistolí a kdoví, co by udělal, kdyby ho ten fotbalista nesrazil k zemi.“

„V té zbrani nebyly náboje.“

„Víš přece, že na tom nezáleží.“

„Byla to starožitná zbraň, chyběl jí úderník.“

„V tom případě je *opravdu* blázen.“

Liam zavrtěl hlavou. „Adele si to nemyslí. Chce, abych za ním zašel.“

Catherine se zhoupla v křesle. „A mě se to týká... jak?“

„Poprosila mě, abych si s tebou promluvil. Ben nemá právníka.“

„To ani náhodou! Podívej se kolem. Kam bych asi tak dala další složku? Už tu nemám ani milimetr místa a navíc se takovými záležitostmi nezabývám. Vždyť znáš naši klient-skou základnu a víš, že pracujeme pro instituce.“

„Bez ohledu na to, jestli ho budeš zastupovat, nebo ne – zajdeš za ním se mnou dneska odpoledne do vězení? Když tam budeš, pustí nás do místnosti pro právníky. Slíbil jsem to Adele. Je neskutečně milá a prosila mě, abych mu pomohl. Podle všeho ho zná už dlouhá léta. A kromě toho mi přinesla čokoládové sušenky.“

Catherine si povzddechla. „Liame, snad tisíc lidí vidělo, jak ten stařík míří na Elliota Rosenzweiga zbraní. Co bych pro něho asi tak mohla udělat?“

„Mohla by sis poslechnout, co má na srdci.“ Znovu se zakousl do sendviče a otřel si z koutku úst majonézu. „A dostat mě do místnosti pro právníky.“

Potrásla hlavou. „Proč já ti vždycky na všechno kývnu?“

„To ten můj irčanský šarm.“

Catherine přesunula pohled od hromady práce ke svému výřečnému vyšetřovateli – člověku, který při ní stál i v těch nejtěžších chvílích. Seděl zešikma na židli a usmíval se. Pravou nohu měl přehozenou přes opěradlo a zelené tričko

ragbyového týmu Ulster mu plandalo přes obnošené džíny. Jeho tvář byla poznamenaná věkem – vypadal starší než na jednačtyřicet. Vlasy, které si pořád držely svůj zrzavý nádech, mu spadaly do čela a dodávaly jeho tváři chlapecký vzhled.

„Fajn. Půjdu s tebou, ale ten případ nevezmu.“

CATHERINE SEDĚLA NAPROTI LIAMOVÍ a prsty bubnovala o čtvercový, kovový stůl, který stál uprostřed místnosti bez oken ve druhém patře věznice Cook County. Mlčky vyčkávali a netečně zírali na oprýskané linoleum a promáčknuté kovové dveře. Catherine se vrtěla na židli a uhlazovala si vlněnou sukni.

Chrastění klíčů ohlásilo příchod dozorkyně, která do výslechové místnosti přivedla Solomona, hubeného staříka v oranžové kombinéze. Odemkla mu pouta a gestem mu naznačila, aby se posadil ke stolu.

„Budu hned za dveřmi,“ řekla a ukázala na telefon na zdi. „Zavolejte mi, až budete hotovi.“ Odešla a zamkla za sebou.

Liam vstal a natáhl k vězni ruku. „Jmenuji se Liam Taggart a jsem soukromý vyšetřovatel. Tohle je Catherine Lockhartová.“ Ukázal na ni. „Adele Silverová nás poprosila, abychom se s vámi sešli.“

Solomon si návštěvníky zkoumavě prohlížel. Nedal na sobě znát žádné emoce. „Nemám žádné peníze.“

„O žádné jsem vás nepožádal.“

„Právníci a soukromí detektivové nepracují zadarmo.“

„No, rozhodně ne úmyslně. Slečna Lockhartová je vynikající právnička, ale přišla sem se mnou jen proto, že jsem ji o to poprosil. Nestopujeme vám čas a nikdo z nás se k ničemu nezavazuje. Chceme si s vámi jenom promluvit.“

Solomon přikývl a po chvilce řekl: „Jmenuje se Otto Piatek. Je to nacist a člen popravčí čtyř SS.“

„Pane Solomone, nikdo vám nemůže upřít, že se svými obviněními míříte vysoko,“ odvětila Catherine. „Vybral jste si jednoho z nejváženějších chicagských občanů. Proč si myslíte, že je Elliot Rosenzweig nacist? Pro většinu lidí je to jen těžko uvěřitelné. Jedná se snad o nejvelkorysejšího člověka v celém Chicagu.“

Solomon vzdorovitě vysunul bradu. „Čím větší lež, tím víc lidí na ni skočí.“

Catherine pokrčila rameny. „Co to má znamenat?“

„Víte, kdo to řekl?“

„Ne.“

„Nikdo jiný než samotný Adolf Hitler. Ten váš velký donátor... tenhle pan Velkorysý... je podvodník. Je to nacista a já jsem ho měl zabít.“

„Proto jste si s sebou vzal nenabitou zbraň?“

Solomon odvrátil pohled. Rozhlédl se místností a očima přešel po světlé, limetkově zelené zdi a špinavém stole. Minuty tíše ubíhaly. Zvedl oči a přikývl, jako by souhlasil s hlasy, které neslyší nikdo jiný než on.

„Kdo jsou tihle mladí lidé, Hanno?“ zeptal se tíše svých hlasů. „Tohle není jejich boj. Pro ně je to dávná historie. Podobně jako egyptští faraoni. Proč by jim na tom mělo záležet? A kromě toho, Otto po sobě zamezl stopy až moc důkladně.“

Liam a Catherine si vyměnili pohledy. „Prosím?“ zeptala se.

Stařík upřel zrak přes stůl. „Prý mě ve středu obžalují z pokusu o vraždu. Hádám, že se nejspíš nemám jak bránit. Nejspíš přiznám vinu, protože všechno hraje proti mně. Během rozsudku přečtu připravené prohlášení. Díky tomu se alespoň dostanu do novin a televizních zpráv.“

„Jsou určité druhy obhajoby, které byste mohl použít, pane Solomone. Možná nejste ve stavu, kdy byste si uvědomoval následky svého jednání.“

Solomon se trpce zasmál. „Šílenství? Měl bych to zkusit uhrát na nepříčetnost? Vy o šílenství nemáte ani ponětí, mladá dámo. Já jsem ho zažil a může k němu dojít znovu – k další trhlině ve tkáni lidstva. A jestli se to stane, proplíží se skrze ni přísluhovači zla – nevýslovného zla. Další Osvětim, Kambodža, Bosna nebo Dárfúr. Himmler, Pol Pot nebo Milošević téhle generace. Další *Aktion Reinhard*.“

Stařík se narovnal a odšoural se ke dveřím.

„Ále, co na tom záleží. Stejně s tím nic nezmůžete.“ Kostnatými klouby prstů zaklepal na kovovou zárubeň.

Dozorkyně se vrátila a nasadila mu pouta. Ohlédl se a řekl: „Děkuju, že jste přišli. Vyřídte Adele Silverové, že jsem jí za její starost vděčný.“

„CO SI O TOM MYSLÍŠ?“ zeptal se Liam cestou zpátky na Loop.

„Když uzná vinu, stráví zbytek života ve vězení. Pokud uspěje s nepřítetností, stráví ho v nemocnici. V obou případech bude až do smrti pod zámek. Je to hrozně nešťastný člověk, ale Chicago bude bezpečnější, když se nebude volně potloukat ulicemi.“

„Já ti nevím, Cat. Nikoho nezranil. Měl nefunkční zbraň. Žije tu padesát let a nikdy neublížil ani mouše. Díky tomu, že bude Ben Solomon pod zámek, nebude v Chicagu o moc bezpečněji.“

„Nikoho sice nezranil – zatím – ale rozhodně na něj sedí popis náruživého stalkera. Ať už je to jakkoliv, co já s tím nadělám? Sám jsi přece slyšel, že o naši pomoc nestojí. Chce přiznat vinu.“

„CAT, TADY LIAM. ČETLAS dnes ráno noviny?“

„Ne. Co jsem v nich měla číst?“ Svírala sluchátko mezi tváří a nahrbeným ramenem a listovala ve stozích papírů ležících na stole.

„Ben Solomon. Dneska ho pustili z vězení. Stáhli obvinění.“

„Proč by to stát dělal? Jeho provinění je naprosto jasné.“

„Rosenzweig požádal, aby případ uzavřeli. Prohlásil, že Solomon už si v životě vytrpěl dost, protože ho věznili v koncentračních táborech, a proto už by nikdy neměl být znovu uvězněn. Prý proti němu nechce svědčit. Víš přece, že má značně velký vliv.“

„Nemůžu tomu uvěřit. Není Rosenzweig světec? Solomon ho napadl před tisícovkou lidí.“

„V každém případě je volný. Rosenzweig řekl, že šlo o záměnu totožnosti a že mu do budoucna další podobný incident nehrozí.“

Na lince na chvíli zavládlo ticho. „Cat, mám na tebe prosbu.“

„A jéje, to nezní moc dobře.“

„Mohla by ses dneska odpoledne sejít se mnou a Adele?“

„Ale no tak, Liame, viděls, jak vypadá moje kancelář. Jsem teď pod obrovským tlakem. Nechci se do toho zaplést. Proč se zaměřila zrovna na mě?“

„Protože si myslí, že jsi nejlepší právnička v Chicagu.“

„To jsi jí beztak řekl ty.“

„A ne jednou.“

„Vždyť Solomona pustili, tak proč se chce se mnou sejít?“

„Byl bych radši, aby ti to řekla sama.“

„Sakra, Liame, mám toho nad hlavu a nemám čas na pro bono. Sleduji můj odpracovaný čas jako ostříži. Jestli tenhle

měsíc nevyfakturuju dvě stě hodin, tak mě tady Jenkins bude poučovat o firemních penězích.“

Zavládlo ticho.

„Vezmu tě na večeři, Cat. Kamkoliv budeš chtít. Uděláš mi tím velkou laskavost.“

„Jít na mě takhle není fér.“ Povzdechla si a nepřítomně zírala na telefon. „Fajn, přiveď ji ve tři. A na tu večeři zapomeň.“

„Cat?“

„Ano?“

„Myslím, že Adele s sebou přivede Bena Solomona.“

„V tom případě měním názor. Chci na večeři do Ambrie.“

„Večeře v Ambrii? Platí. Uvidíme se ve tři.“

JENKINS & FAIRCHILD ZABÍRALI tři horní patra Marquette, šestnáctipatrové budovy z cihel a terakoty stojící naproti soudu. Nad vchodem historické budovy z roku 1895 stále byly původní bronzové desky vyobrazující život Jacquese Marquette, francouzského jezuitského misionáře, který roku 1674 probádal zdejší území. Kruhové lobby zdobily barevné, mozaikové vitráže od Tiffanyho, jež zachycovaly Marquette s dýmkou míru.

Liam, Adele a Ben Solomon vystoupili z výtahu u recepcce Jenkinse & Fairchilda. Solomon v popelínové bundě, kha-ki kalhotách a košili vypadal naprosto bezvýrazně – jako kterýkoliv z důchodců čekajících na pláži North Avenue na volné místo u šachového stolku.

Catherinina sekretářka je zavedla do zasedací místnosti, kde se usadili do měkkých, kožených křesel rozestavených kolem obdélníkového stolu.

„Ráda vás zase vidím, pane Solomone,“ řekla Catherine. „Slyšela jsem, že jste byl zproštěn všech obvinění.“

Přikývl a složil ruce na naleštěný, bídlíkový stůl.

Ticho.

„Jak vám můžeme pomoci?“ Usmála se.

Solomon přemýšlel, jak začít. Zavrtěl se a spojil konečky prstů.

Po chvílce trapného ticha zasáhla Adele. „Můžu?“ zeptala se Solomona.

Pokrčil rameny a naznačil jí, aby začala.

„Znám Bena už mnoho let. Je váženým členem naší kongregace a je velice vzdělaný a sečtělý. Nikdy jsem nezažila, že by se choval jakkoliv iracionálně. Má svoje zvláštnosti, ale...“ naklonila hlavu na stranu, „kdo je nemá?“

Solomon ji přerušil. „Chci Rosenzweiga zažalovat.“

Catherine si toho vyzábělého muže s jemnými bílými vlasy prohlížela. „Podle novin bylo vaše trestní stíhání zrušeno. Soud ho podmíněně zastavil,“ řekla. „Pokud pana Rosenzweiga zažalujete, tak – ať už si myslíte, že na něj máte cokoli – je možné, že stát případ obnoví a bude vás stíhat za napadení a pokus o vraždu.“

„Rosenzweig nebude nikdy vypovídat. Nikdy u soudu nevystoupí. To proto mě pustili.“

„Jestli ho zažalujete, možná už nebude tak laskavý. Bude svědčit, aby se mohl hájit.“

„Laskavý? Pche. Nikdy nebude riskovat svědeckou výpověď. Věřte mi, že u soudu se nikdy neukáže.“

„Pane Solomone,“ řekla Catherine pomalu, „tisíc lidí vidělo, jak jste na něj mířil pistolí. Mohl by proti vám svědčit kdokoli z nich.“

„Nebyla nabitá.“

„Na tom nezáleží. I tak byste mohl jít do vězení. A pokud vám nevadí, že se ptám, jaký mělo smysl vyhrožovat panu Rosenzweigovi s nenabitou zbraní?“

Její tón ho podráždil. „Možná, že mi to *vadí*.“

Catherine vstala a natáhla k němu ruku na rozloučenou.

„Je mi líto, pane Solomone, ale myslím si, že vám nemůžu pomoci.“

Sklopil hlavu. Do zarudlých očí mu vhrkly slzy. Potichu si mumlal něco, co bylo patrně určeno pouze jeho uším.

„Prosím vás, slečno Lockhartová,“ vložila se do toho Adele. „Já jeho příběh znám. Posadte se, prosím.“ Zlehka poklepala na stůl. „Mohla byste chvíličku poslouchat? Prosím.“

Catherine si povzdechla a posadila se zpátky do křesla. „Paní Silverová, jsem ochotná poslouchat, ale myslím, že pan Solomon není připraven mluvit. Abych k vám byla upřímná, nejsem si vědoma žádného právního podkladu, na jehož základě by bylo možné vznést žalobu proti Elliotovi Rosenzweigovi. Přesto, že pan Solomon věří, že je to nacist – a i kdyby nacist *byl* a pan Solomon by jím byl vězněn a mučen – nemyslím si, že v roce 2004 ještě existuje soukromoprávní žalobní nárok. Myslím, že se tomu říká žaloba o odškodnění, ale abych pravdu řekla, nároky na odškodnění přeživších holokaustu jsem se nikdy nezabývala. Ať tak či onak, nebyly by tyto nároky po uplynutí víc než padesáti let dávno promlčené?“

„Ne ty, o které se chystám žádat já,“ prohlásil Solomon. „Kdybych žaloval Německo nebo některou z obchodních korporací, které se ochotně paktovaly s nacisty, potom máte pravdu – bylo by to promlčené. A stejně tak by žaloba byla zamítnuta, kdybych ho žaloval kvůli věznění nebo mučení. Tyhle případy byly po sepsání různých smluv a ujednání uloženy k ledu. Neexistuje žádná právní skulina. Jak možná tušíte, trochu jsem si to prostudoval.“

„V tom případě tomu nerozumím. Jestliže jsou všechny dveře k soukromým žalobám zavřené, na základě čeho chcete Rosenzweiga žalovat?“ zeptala se Catherine.

„Mám to promyšlené,“ odpověděl. „A Rosenzweig se bude muset zpovídat ze svých hříchů.“

Catherine našpulila rty a zavrtěla hlavou. „Nemůžu se podílet na neopodstatněné žalobě za účelem obtěžování či trápení. Proč teď, po všech těch letech? A proč zrovna Elliot Rosenzweig?“

„Catherine,“ řekla Adele a jemně se dotkla Catherininý paže, „dovolte mi povědět vám Benův příběh a důvod, proč tu dnes sedíme.“ Odložila si kabelku na stůl a složila ruce do klína. „Ben do Ameriky přijel v roce 1949. Po válce. Když...“

„Ne, Adele,“ přerušil ji Ben. „Jestli si má nějaký právník poslechnout *můj* příběh, měl by ho slyšet ode mě.“ Odmlčel se a zadíval se do prázdna.

Ostatní trpělivě čekali, až si utřídí myšlenky.

„Jak už jsem řekl, Elliot Rosenzweig je podvodník,“ začal. „Jeho pravé jméno je Otto Piatek a před mnoha lety býval mým nejlepším přítelem. Vyrůstali jsme spolu v Polsku. Otto, já a Hannah jsme byli nerozlučná trojka. Dokud jsem ho před pár měsíci nezahlédl v televizi, netušil jsem, že přežil válku. Z nějakého podivného důvodu – nejspíš to byl Hannin nápad – jsem si pustil speciál veřejnoprávní televize o patronech umění a byl tam on. Seděl v té svojí nóbl kanceláři a říkal si Elliot Rosenzweig.“

„Nemohl jste se splést, Bene?“ zeptala se Catherine. „Od konce druhé světové války uplynulo padesát devět let. Možná se Ottu Piatkovi podobá – nebo alespoň tomu, jak by podle vás Piatek vypadal ve svých dvaosmdesáti.“

„Splést? To určitě ne. Poznal jsem jeho rysy. Znáám jeho hlas. Když kamera přiblížila jeho obličej, vyskočil jsem na nohy. Běžel jsem k televizi a zbytek pořadu sledoval ze vzdálenosti pár centimetrů od obrazovky. Rozhodně je to on. Nezáleží na tom, kolik uplynulo let. Ten muž je bezpochyby Piatek.“

Adele zvedla obočí a přikývla, jako by chtěla říct: „Vidíte? Říkala jsem vám to.“

„Na světě existují dvojníci,“ namítla Catherine. „Já prý vypadám jako Beth Stoneová z televizních zpráv. Lidi mě zastavují na ulici a chtějí autogram.“

„Ach ano, vidím tu podobu,“ řekla Adele. „Až na to, že jste mnohem hezčí než Beth Stoneová. Taková klasicky krásná.“ Své prohlášení zdůraznila rychlým kývnutím hlavy.

„Nevím, kdo je Beth Stoneová, ale ten člověk v televizi byl Piatek,“ pronesl nevzrušeně Ben. „Šel jsem do knihovny a vyhledal si pár novinových článků o Elliotu Rosenzweigovi. Je to on. Nemám o tom sebemenší pochyby. Četl jsem, že po válce emigroval do Chicaga. Přeživší z tábora, úplně bez peněz. Kde vzal finanční prostředky na založení milionové pojišťovací společnosti?“

„Neříká snad, že potkal správné lidi a chytře investoval?“

„Máte pravdu, potkal správné lidi. Potkal je v Polsku a vzal jim všechno, co měli.“

Rozhodil rukama. „Každopádně se z toho nacistického parchanta stal multimilionář s velkolepým sídlem ve Winnetce, co si hraje na úctyhodného občana.“

„Proč jste ho za celé ty roky v Chicagu nekontaktoval?“ zeptal se Liam.

„Samozřejmě jsem o něm slyšel – miliardáře Rosenzweiga zná každý – ale nikdy jsem neměl důvod mu věnovat pozornost. Nikdy jsem se s ním nepotkal. Nepohybujeme se zrovna ve stejných společenských kruzích. Já jsem pracoval jako startér na městském golfovém hřišti v Park District a on patří mezi golfovou smetánku. Naše cesty se nikdy nezkřížily.“

„Každopádně, když jsem ho poznal v tom televizním pořadu, tak jsem se pak dočetl v novinách, že bude na gala-večeru Lyrické opery. Víte, sedí ve správné radě a je jedním z největších sponzorů – možná vůbec největším. A tak jsem vymyslel plán. Koupil jsem německý Luger, standardní zbraň jednotek Waffen-SS – pistoli, kterou velice dobře zná – a šel jsem do opery, abych ho veřejně konfrontoval. Otto je hluboko uvnitř zbabělec, a proto jsem si myslel, že když mu půjde o život, přede všemi se přizná, že je Otto Piatek. Otto se mě bojí víc než kohokoliv jiného. Byl v šoku, že mě před sebou vidí stát s pistolí v ruce. Předpokládal jsem, že se rozbrečí a přizná se; a myslím, že by to i udělal, kdyby mě ten neandrtálec nesrazil k zemi.“

„Proč nejdete za státním návladním?“ řekla Catherine. „Ministerstvo spravedlnosti má povinnost obvinění vznesená proti nacistickým válečným zločincům prošetřit. U nich se na žádné promlčení nehraje. Pokud je opravdu nacista, bude předveden před soud.“

„Na to je Otto až příliš chytrý. A bohatý. Koupil si trůn v chicagské společnosti. Jaká je šance, že slova obyčejného důchodce obstojí před federálními úřady proti tvrzení Elliota Rosenzweiga? Vůbec by se tím případem nezabývaly.“

„Vy ale máte v úmyslu žalobu podat k civilnímu soudu, je to tak?“

„Správně. V Opeře jsem ho sice k přiznání nedonutil, ale vymyslel jsem, jak ho dostat před soud. Ne kvůli odškodnění nebo újmě na zdraví – tyhle věci jsou dávno promlčené. Nicméně mám právo ho žalovat za krádež našeho rodinného majetku. Moji rodiče mu dali všechny naše cennosti, aby nám je u sebe během nacistické okupace schoval. Otto souhlasil, že je ukryje pod podlahou stodoly mého dědečka, dokud válka neskončí, popřípadě dokud se neusadíme v Americe nebo někde jinde. Veškeré naše peníze, šperky a stříbro mojí matky.“

Napřímil prst. „Takže vzneseme požadavek na vrácení majetku. A pokud odmítne, zažalujeme ho o vrácení neoprávněně zabavené věci nebo za neoprávněně nakládání s cizím majetkem. Chci, aby mu soud nařídil všechno vrátit, nebo mi uhradit částku ve výši toho, co ukradl – což samozřejmě nikdy neudělá. Máme čas, poněvadž promlčení začne běžet až ve chvíli vznesení požadavku a jeho odmítnutí.“

Catherine se zarazila a zvedla obočí. „Navrácení věci nebo neoprávněně nakládání s majetkem?“

Solomon rychle dodal: „Správně. Navrácení neprávem odňatého majetku. Víte, existuje na to právní precedens. Je jich spousta, přičemž se většina z nich týká odcizených uměleckých děl. Soudy uznávají právo soudit se o navrácení určitého majetku, který byl ukraden nacisty. Kupříkladu bylo vzneseno obvinění proti rakouskému muzeu umění a Sotheby's a kvůli vrácení děl Chagalla je veden ohromný spor s jednou newyorskou galerií. V případě, že je žaloba vznesena proti jednotlivci, nikoliv cizímu státu, má šanci na úspěch.“

Catherine se zhoupla v křesle a zkrřížila si ruce na prsou. „Vidím, že jste si *skutečně* spoustu věcí nastudoval.“

„Přesně tak.“

„Působivé. Problém vězí v tom, že i kdybyste svá tvrzení byl schopen dokázat, náklady na soudní řízení by dalekosáhle přesáhly částku, kterou byste mohl dostat zpátky.“

Stařík pokrčil rameny.

„Bene, mám pocit, že vám vůbec nejde o to, jestli na tom soudu vyděláte, že?“

„Ne. Chci ho předat spravedlnosti a ukázat, co je doopravdy zač – chladnokrevný, nacistický zabiják. Chci ho dostat na lavici svědků a konfrontovat ho se všemi jeho vraždami.“

Catherine sklopila oči a pomalu zavrtěla hlavou. „Pane Solomone, rozumím vaší touze po spravedlnosti, ale nemyslím si, že by pro vás Jenkins & Fairchild byl tím pravým místem. Takovými případy se doopravdy nezabýváme. Našimi klienty jsou finanční instituce, nemocnice a pojišťovací společnosti.“

„Jste ale právnička, nebo snad ne? Adele říkala, že jste nejlepší právník ve městě. Chodíte přece k soudu, že?“

„Ano, ale ne s případy, jako je ten váš.“

Seschlý stařík se otočil v křesle a zadíval se z okna ven na federální budovy Dirksen a Kluczynski naproti přes ulici – dvě stavby ze skla a oceli od Miese van der Roheho vyrůstající z betonového prostranství Federal Plaza. „Slepá ulička, Hanno,“ povzdechl si směrem k oknu. „Asi jsem si neměl dělat přehnané naděje.“

Se značným úsilím se zvedl z černého koženého křesla. „Děkuji vám za váš čas, slečno Lockhartová,“ rozloučil se a odešel.

„VYJEDNÁVAT SE NĚKDY VYPLATÍ,“ prohodila Catherine a prohlížela si menu v příjemném prostředí Ambrie. Byl teplý říjnový večer a výhled na Lincolnův park lemovaly dlouhé, odtažené závěsy svázané zlatými šňůrami. Všechny stoly zdobily čerstvé květiny a malé lampičky se stínítky.

„To není hezké. Je mi toho starouška líto,“ opáčil Liam.

„Ale ne, nechápej mě špatně, mně taky.“

„Co když má pravdu, Cat? Co když Rosenzweig vážně je Otto Piatek?“

„To, že je mi ho líto, neznamená, že mu věřím. Mnohem pravděpodobnější je, že pan Solomon blouzní. Všiml sis, že si povídá s imaginárními lidmi?“

„Všiml.“

„Nikdo téhle šílené historce nevěří, Liame. Noviny, televize – všichni to berou jako výmysly šílence. Nikdo z nich se tím dál nezabývá.“

Vyrušil je someliér s vínem, které si vybrali. Liam se sklenicí zakroužil, ochutnal a naznačil mu, aby jim nalil.

„Cat, já si nemyslím, že je Solomon šílený. Po té naší schůzce jsem se trochu vyptával.“

„To jsem si mohla myslet.“

„Adele mě seznámila s pár lidmi, kteří ho znají. Hodně se zapojuje do života v synagoze a dělá v kongregaci knihovníka. Prý tráví celé hodiny čtením a studiem bible. O úterních večerech dokonce vede hodiny pro dospělé. O Zoharu.“

„Zoharu?“

„Moc o tom nevím, ale bylo mi řečeno, že Zohar je jedním z hlavních kabalistických spisů. Jde o o spirituální, mystický komentář ke Starému zákonu. Božská energie. Píše se v něm o tajemstvích a kódech.“ Zatřepal prsty ve strašidelném gestu.

Catherine po něm střítila přísným pohledem.

„Ten případ nevezmu.“

„Prosil jsem tě snad o to?“

„Ne, ale prostě ho nevezmu.“

„Možná tě bude zajímat, že každý, s kým jsem mluvil, Bena bez výjimky obdivuje a respektuje.“

„Nevezmu ho.“

„Já vím, to už jsi říkala.“

Rozhovor přerušil číšník s terinou z uzeného lososa. Oba chvíli mlčky jedli a jediným zvukem u jejich stolu bylo cinkání vidliček o porcelán.

Nakonec ticho prolomila Catherine. „S kým teď vlastně chodíš? Pořád jsi s Donnou Talcottovou?“

„Neřekl bych, že jsem *s ní*. Občas se vídáme a je s ní zábava, ale... nemyslím si, že by to někam vedlo.“

Catherine rozlomila bochánek napůl, nabrala si na talířek trochu másla a napila se vína. „Dovedeš si představit, jaké by to bylo soudit se s někým, jako je Rosenzweig? Obvinít ho z toho, že je nacista?“

„Proč tě to zajímá? Přece ten případ nebereš.“

„Správně.“ Ukousla si bochánku. „Proč ses do toho tak ponořil, Liam?“

Odložil vidličku a otočil se ke Catherine.

„Adele je dobrý člověk. Taková obyčejná paní, co se zajímá o svoje sousedy, nosí polévku paní Delevanové, když je nemocná, osmiletému děcku od vedle platí čtvrták za to, že jí od příjezdové cesty přinese nedělní noviny a každého hezky pozdraví, když venku zametá listí z chodníku. Tihle lidé – lidé jako Adele a Ben Solomon, nemají přístup k právníkům a soudům. Neznají špičkové advokáty, jako jsi ty.“ Zvedl vidličku. „Ale jsou to dobří lidé.“

„Výlohy by se vyšplhaly na stovky tisíc dolarů. Rosenzweig by si najal tým právníků. I kdyby mi firma dovolila ten případ vzít, neměla bych k dispozici dostatek lidí. U naší komise by to nikdy neprošlo.“

„Ty nemůžeš rozhodovat o tom, jestli případ vezmeš, nebo ne?“

„Děláš si legraci? Jsem jenom zaměstnancem. Nejsem dokonce ani menšinový společník. Pracuju ve firmě teprve dva roky, pamatuješ? Vrátila jsem se přece z předčasného důchodu.“

„Jasně, že si to pamatuju. Promiň.“

„Kdybych chtěla rozjet nějaký případ, musela bych ho nejdříve předložit ke schválení našemu vedoucímu týmu. To on rozhoduje, které případy vezmeme a které z nich následně přidělí mně. Tak to u nás funguje. Všechno jsou to komerční případy pro obě instituce. Tahle banka versus tamta. Petice, aby mohla být továrna na těžký průmysl postavena někde, kde by vůbec stát neměla. Bitva mezi pojišťovacími giganty o to, kdo ponese zodpovědnost za loňské ztráty způsobené tornádem v Lewisburgu. Společnosti, které ani nemrknou nad sazbou přes devět set dolarů za hodinu. Případy proti prominentním obžalovaným, jako je ten Benův, by musela schválit komise.“

Potřásla hlavou. „Lidi, jako jsou Adele Silverová a Ben Solomon, firma nechce. Nelíbí se mi to, ale taková je ekonomika velkých firem.“

„Tak proč u Jenkinse zůstáváš?“

„Když jsem se k právníččině vrátila, Jenkins mě přijal s otevřenou náručí. To přece víš.“ Napila se vína. „A dobře platí.“

„Přijal tě, protože dostal zatraceně dobrou právníčku za plat obyčejného zaměstnance.“

„Koupil poškozené zboží, Liame.“

Liam zavrtěl hlavou a snědl kousek hřebenatky. „Každopádně, napadlo tě někdy, jak se tenhle takzvaný přeživší z koncentračních táborů dostal do Ameriky bez peněz a jak se z něj během chvilky stal jeden z nejbohatších chlápků ve městě?“

Pokývala hlavou. „Máš pravdu, že na tom něco je.“

„Co kdyby Ben mohl doložit, že mu Rosenzweig doopravdy ukradl majetek? Co kdyby měl nějaký důkaz?“

„Jiný než ten, že Rosenzweiga poznal v televizi? Jaký by asi tak mohl mít důkaz, Liame? Po tolika letech.“

Pokrčil rameny. „To nevím.“

„I kdyby existoval důkaz a společně s ním hrnec zlatáků na konci duhy, tak tohle není případ, jaký by mi firma povolila. Je to politická sebevražda. Rosenzweig je ikona. Aby Solomon mohl vystavět případ, který by ustál peklo, jež Rosenzweig rozpoutá, bude potřebovat bojovníka s pořádným finančním zázemím a nadšenými mladými mozky – třeba právní kliniku.“ Upila další doušek vína. „Mladí se ničeho nebojí. Já už svoji kariéru mám.“

„Co by potřeboval za důkaz?“

Catherine začala vyjmenovávat na prstech: „Zprvč by musel doložit, že Otto Piatek opravdu existoval a že to byl nacist. Zadruhé by musel přijít s nějakým důkazem identifikujícím konkrétní ukradený majetek. Zatřetí by potřeboval dokázat, že si Piatek ten majetek přisvojil v rozporu s právy Solomonových. A nakonec by mezi těmi dvěma musel najít spojitost – dokázat, že Elliot Rosenzweig je opravdu Otto Piatek.“

„Můžu za tebou Bena znovu přivést?“

„Řekla jsem ti, že se ho nemůžeme ujmout.“

„Ne proto, aby ses ho ujala. Jenom proto, abys jeho situaci posoudila a zkusila najít někoho, kdo by ho zastupoval. Vyslechneš si ho, abys zhodnotila, jestli z toho budeme moci vystavět případ?“

„Stavíš mě do těžké situace, Liame. Máám svoji práci a musím se zodpovídat partnerům. Každý den odevzdávám svoje časové záznamy. Jak jim vysvětlím hodiny strávené s Benem Solomonem?“

Rezignovaně kývl hlavou. „Chápu. Nevadí.“

Tři číšníci ke stolu přivezli vozík překrytý ubrusem a naservírovali před ně talíře zakryté stříbrnými poklopy. Jako na povel je zvedli a odkryli jehněčí kotletu s mandlovou krustou na jedné straně a mořským vlkem na straně druhé. „Bon appetit,“ popřáli unisono.

„Hmm, božské,“ zhodnotila Catherine po pár soustech jídlo. Podívala se na Liama a čekala podobnou reakci, ale všimla si, že ten večer ani neochutnal.

„Tobě na tom Solomonovi opravdu záleží, že?“ zeptala se.
„Jo. Nevím proč – asi proto, že je to obyčejný člověk – možná si myslím, že mluví pravdu, a nikdo ho nebude poslouchat. Cat, obvinění tohoto rázu by si nikdo nevymyslel. Prostě mám pocit, že možná... ále, to je jedno.“

„Proč si tohle od tebe nechávám líbit?“ povzdechla si Catherine a odložila vidličku. „Přestaň se tvářit jako hubované štěňátko. Promluví si s ním, fajn? Můžeš ho za mnou přivést příští středu odpoledne. Najdu si trochu času a zhodnotím jeho případ. Jestli na něm něco bude, zavolám Richardovi Tryonovi z kanceláře státního návladního, nebo zkusím najít nějakou právní kliniku, co by mu pomohla. Hlavně ale chci, aby mi řekl, jaký má důkaz. Solidní důkaz, Liam. Takový, který bude mít šanci obstát u soudu.“

Liam se celý rozzářil. „Díky, Cat.“

PŘÍBĚH BENA SOLOMONA